

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: T. V.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. prosince 2022 č. j. MSK 168233/2022, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Odry (dále též „správní orgán prvního stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 19. 10. 2022 žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit úmyslně tím, že „dne 11. 05. 2022 v 13:29 hod. na 319 km dálnice č. D1 ve směru jízdy k obci Olomouc, jako řidič motorového vozidla zn. Iveco, r.z. ..., při jízdě držel v pravé ruce hovorové zařízení (telefon).“ Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí ze dne 19. 10. 2022 podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Proti (napadenému) rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě dne 15. 12. 2022 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení. V žalobě namítal, že údajné držení mobilního telefonu neprokázala ani pořízená fotografie. Celé správní řízení je podle žalobce postaveno na tvrzení policisty, který se soustředil na fotografii, ale zároveň tvrdí, že oba viděli mobilní telefon. Sám správní orgán podle žalobce potvrdil, že na fotografii není zachyceno držení mobilního telefonu, avšak odvolací úřad potvrdil, že to považuje za prokázané. Žalobce vytkl správním orgánům, že jeho námitky nebyly brány v potaz a konstatoval, že správní orgán rozhodl bez jeho výpovědi a pokud nenapsal vyjádření do záznamu o přestupku, považuje se to za méněcenné. Žalobce přitom chtěl uplatnit svá práva až při ústním jednání.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou poněkud heslovité a méně srozumitelné. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, aniž se řádně omluvil, pouze sdělil, že je v pracovní neschopnosti, avšak tento důvod nijak neosvědčil. Písemně se k věci samé vyjádřil poprvé až v omluvě, kde pouze uvedl, že nedržel hovorové zařízení, ale tabulku čokolády. Vzhledem k tomu, že tuto skutkovou verzi neuvedl na místě samém (ačkoli by se to logicky nabízelo) ani v odporu proti příkazu, správní orgány jí v kontextu dalších provedených důkazů neuvěřily. Žalovaný považoval držení mobilního telefonu žalobcem za prokázané jak fotografií pořízenou policisty, tak současně výpovědí svědka - policisty. Žalovaný nesouhlasil s názorem správního orgánu prvního stupně, který konstatoval, že pořízené fotografie spáchání přestupku neprokazují. Bylo-li možné zachytit přestupek fotoaparátem, tím spíše ho mohli policisté vidět pouhým okem, aniž jim v tom bránila jakákoliv překážka. Pokud jde o vzhled mobilního telefonu, tak vzhledem k univerzální podobě těchto přístrojů považuje žalovaný způsob, jakým svědek telefon popsal, za zcela dostačující. Žalovaný dodal, že žalobce v odvolání konstruuje další verzi události (že po kabině přemísťoval nějaký předmět), která se však liší od verze jím dříve uvedené (že v ruce držel tabulku čokolády), což činí jeho obhajobu ještě méně věrohodnou.
5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zdůraznil, že na fotografii není zachyceno držení mobilního telefonu a v době spáchání přestupku (i aktuálně) se mezi policisty a dálniční sítí nacházela vegetace, která snižovala jejich výhledové poměry. V době údajného spáchání přestupku se policisté nacházeli minimálně 20m od dálniční sítě s omezeným výhledem na dálniční trakt, za přímého slunce, kdy lze předpokládat množství odlesků od slunce a okolí. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním věrohodnosti výpovědi policisty, které správní orgán přikládá větší váhu než jeho. Správní orgán podle žalobce tvrdí, že je pochopitelné, že jako obviněný z přestupku bude uvádět pouze skutečnosti ke svému prospěchu, aniž by přijal presumpci nevinu a možnost, že obviněný z přestupku pouze upozorňuje na skutečnosti. Do záznamu o přestupku se přitom nevyjádřil z důvodu, že chtěl hájit svoji nevinu až při ústním jednání, ke kterému se bohužel z důvodu PN nemohl dostavit, neboť to nepovažoval na místě za nutné a policistům opakovaně tvrdil, že je ochotný zaplatit pokutu za jiný přestupek, pokud ho spáchal, ale držení telefonu při jízdě odmítl, jelikož se ho nedopustil. Není pravdou, že mezi místem pozice policistů při dohledu nebyla žádná překážka. Na čerpací stanici se mezi dálnicí a ČŠ nachází na 319km D1 směr Olomouc silniční vegetace (křoví),

která snižuje výhled na dálniční síť. Správní orgán uvedl, že z fotografie to není patrné, nicméně fotografie poskytuje pouze úzkou část výhledu na dálnici a tudíž ještě menší zorné pole policistů k zachycení údajného přestupku. Žalobce dále vyslovil úvahu, že policisté v průběhu řízení nemohli své výpovědi nijak pozměnit, neboť by se vystavovali postihu, což znamená, že nemají jinou možnost než držet konzistenci svých výpovědí i s odstupem času. Ke svému odvolacímu tvrzení o přemísťování předmětu v kabině žalobce uvedl, že na začátku řešení případu nepředpokládal, že bude takto popotahován, a proto svému vyjádření nepřikládal „váhu“, přičemž je možné a v celku pravděpodobné (za volantem tráví spoustu času), že v době průjezdu okolo čerpací stanice přemísťoval předmět (nápoj, zápisník apod.), ale nikoli mobilní telefon.

6. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není; o žalobě rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili a krajský soud nepovažoval nařízení jednání za potřebné k posouzení věci.
7. Rozhodující skutkové okolnosti krajský soud zjišťoval ze správního spisu. Podává se z něj, že žalobce byl dne 11. 5. 2022 jako řidič vozidla identifikovaného ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí stavěn policejní hlídkou na dálnici D1 ve směru na Olomouc pro podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit téhož dne v 13:29 hodin a který měl spočívat v tom, že „během jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon.“ Řidič s projednáním na místě přestupku nesouhlasil. Uvedené skutečnosti jsou zachyceny na formuláři „Oznámení přestupku“, který žalobce podepsal, ale žádné vyjádření do něj nevěpsal. Policisté projednávající přestupek (prap. Š. a prap. Č.) sepsali téhož dne úřední záznamy, ve kterých označili jako řidiče žalobce a mimo jiné shodně uvedli, že žalobce hlídce uvedl, zda by šlo vypsát jiný přestupek, aby „nenasbíral“ velice rychle body. Věc byla postoupena správnímu orgánu prvního stupně včetně úředních záznamů a fotografií a správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 8. 2022 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalobce podal proti příkazu včasný odpor. Správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na 10. 10. 2022, ke kterému předvolal žalobce (předvolání bylo doručeno do jeho datové schránky 14. 9. 2022) a policistu M. Č. (t.j. jednoho ze dvou policistů, kteří věc podle správního spisu s žalobcem na místě projednávali). Žalobce oznámil správnímu orgánu prvního stupně, že se nemůže dostavit z důvodu pracovní neschopnosti (kterou nedoložil) a požádal o jednání v jeho nepřítomnosti. K věci uvedl, že jako řidič v uvedenou dobu nedržel hovorové zařízení, nýbrž čokoládovou tabulku s obalem vzhledově potištěným jako mobilní telefon, kterou dostal na firemní akci ve Vídni. Ústní jednání proběhlo dne 10. 10. 2022 bez účasti žalobce a byl při něm v procesním postavení svědka vyslechnut M. Č., který (mimo jiné) uvedl, že v předmětnou dobu prováděl výkon služby společně s kolegou Š., a to na dálnici D1 ve směru jízdy k obci Olomouc. Služební vozidlo měli zaparkované na parkovišti pro nákladní vozidla a nacházeli se zhruba 20 metrů od dálnice. Jejich výhled na dálnici nebyl ničím zakryt. V předmětnou dobu zaznamenali, že ve směru na Olomouc přijíždělo skříňové nákladní vozidlo bez přívěsu, jehož řidič měl jednu ruku opřenou o volant a v této držel mobilní telefon, což poznal, protože předmět, který řidič držel, měl tvar současných chytrých telefonů, tedy obdélníkový tvar tmavé barvy s velkým displejem. Kolega Š. pořídil sérii snímků. Splést se podle svědka nemohli. Vždy postupují tak, že pouze když se s kolegou shodnou, že oba viděli, že řidič držel skutečně v ruce telefon, tak jedou za

řidičem přestupek řešit. Řidiče nákladní soupravy stáhli z tělesa dálnice na sjezd, ověřili jeho totožnost a řidiči bylo potom sděleno, jakého přestupku se měl dopustit. Řidič k tomu uvedl, že by zaplatil pokutu, ale nižší a za jiný přestupek. S tím nesouhlasili, proto byla věc oznámena správnímu orgánu. Vzápětí rozhodl správní orgán prvního stupně o vině žalobce, jak shora uvedeno. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítal, že s ohledem na postavení vozidla policistů k tělesu dálnice a porostu, který lemují místo mezi parkovištěm a dálnicí, nemohli mít policisté dostatečný výhled na to, aby jednoznačně určili, že v ruce držel telefonní přístroj, natož jeho velikost a parametry na vlastní oči ve vzdálenosti 20m u rychle jedoucího vozidla, přes sklo automobilu, za přímého světla s odlesky a dalších okolností, jednoznačně identifikovali předmět, který neprokázal ani digitální fotoaparát v režimu ZOOM nastavený na rychle se pohybující vozidla. Žalobce dále namítl, že ani policisté si nebyli jistí, že držel telefonní přístroj, a proto odmítl řešení přestupku s tím, že telefon nedržel. Žalobce v odvolání uvedl, že si dokonce sám našel závadu na vozidle ve formě vadné žárovky v zadním obrysovém světle, kterou policistům ukázal a souhlasil, že zaplatí pokutu za tento přestupek, ale telefonní přístroj v ruce nedržel a pokutu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu odmítá zaplatit na místě a s přestupkem nesouhlasí. Policista, který s ním věc projednával, by s tím souhlasil, ale jeho kolega trval na tom, že viděl telefon. Jejich výpovědi o tom, že se oba shodli s jistotou na tom, že viděli to stejné, jsou podle žalobce v rozporu s jejich chováním po zastavení vozidla. Navíc mu přijde podivné, že oba policisté tvrdí, že se shodli, když jeden z nich se věnoval pohledu do digitálního fotoaparátu a pokoušel se údajný přestupek zachytit. Žalobce v odvolání připustil, že v rámci kabiny přemísťoval nějaký předmět a vzbudil dojem manipulace s mobilním telefonem, ale domnívá se, že takové podezření by vzbudil jakýkoliv předmět obdélníkového tvaru. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že výhledové poměry jsou zadokumentované prostřednictvím fotoaparátu, a je nesporné, že policisté mohli bez větších obtíží daný přestupek zaregistrovat. Navíc i samotné fotografie v tomto konkrétním případě samy o sobě poskytují dostatečný obraz o charakteru předmětu. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že žalobce přišel se svou první verzí skutkového děje (držení tabulky čokolády) až v omluvě z ústního jednání, kterou doručil správnímu orgánu dne 10. 10. 2022. Odvolací správní orgán připustil, že obviněný má právo hájit se způsobem, který uzná za vhodný, nicméně by bylo logické, kdyby toto tvrzení uvedl již do samého oznámení o přestupku. Věrohodnost této jeho verze je tak s odstupem času podstatně oslabena a v konfrontaci s ostatními důkazy tato varianta nemůže obstát. Ve zbytku žalovaný odkázal žalovaný na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

8. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí ve věci přestupku žalobce podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, podle kterého řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Žalobce spáchání přestupku v průběhu celého řízení popíral. Jediným přímým důkazem o vině žalobce byla výpověď policisty a listinné důkazy, jejichž původcem je tento policista nebo jeho kolega, včetně pořízených fotografií.
9. Obecně platí, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou jejich volného hodnocení (§ 50 odst. 4 správního řádu). Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného

hodnocení důkazů jsou zásady formální logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Těmto požadavkům rozhodnutí obou správních orgánů vyhovují.

10. Také krajský soud považuje z předložených podkladů za dostatečně podložené, že žalobce držel v inkriminované době při řízení vozidla v ruce právě mobilní telefon. Z fotografií založených ve správním spise (jejichž pravost žalobce v žalobě nezpochybnil, ani to, že se týkají sporného skutku), je zřejmé, že řidič v ruce před volantem drží předmět ve tvaru mobilního telefonu (viz zejména fotografie na č. 1. 6 správního spisu). Lze připustit, že samotné fotografie by nebyly bez dalšího dostačující k bezpečnému prokázání toho, že žalobce držel v ruce právě mobilní telefon, v přezkoumávané věci však byly doplněny výpovědí svědka (policisty) Č., který jednoznačně potvrdil, že předmět držený žalobcem v ruce byl právě mobilní telefon. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí přílehlavě vystihl, že lidské oko je mnohem přesnější a komplexnější, než běžná optika fotoaparátu. Z fotografií ve spise je pak zcela zřejmé, že policistům ve výhledu nic nebránilo, nebylo proto třeba doplňovat dokazování fotografií předloženou žalobcem.
11. K věrohodnosti výpovědi policisty odkazuje krajský soud na dlouhodobou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které lze policisty obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č. j. 9 As 124/2015-46 nebo ze dne 27. 9. 2016 sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, spočívajícím např. v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé silniční kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. Obecně platí, že přestupek spočívající v držení telefonního přístroje při řízení vozidla je nepochybně vnímatelný lidským zrakem, proto pokud policista, jehož věrohodnost nebyla v řízení zpochybněna, vypověděl, že viděl řidiče držet za jízdy telefon, není důvod považovat tento důkaz za nedostatečný jenom proto, že se jedná o jediný přímý důkaz a že řidič (žalobce) skutek popírá. V přezkoumávané věci krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost slyšeného svědka zpochybňovala.
12. Žalovaný rovněž správně přihlédl k tomu, že žalobce se svou verzí o držení tabulky čokolády nepřišel hned namíste, resp. nevyjádřil se na formuláři oznámení přestupku, který podepsal. Žalobci přirozeně nikdo nebrání, aby se od počátku hájil tak, jak uzná za vhodné a uplatňoval námitky v jakékoliv fázi řízení, pokud však tak podstatnou okolnost týkající se skutku neuvedl do oznámení o přestupku, nelze správním orgánům vytýkat, že skutkové verzi žalobce v konfrontaci s výpovědí policisty neuvěřily. Krajský soud uvedený závěr správních orgánů sdílí a neshledal důvod k jeho korekci. Ostatně také v této části je rozhodnutí žalovaného v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 9 As 26/2012-29 ze dne 28. 2. 2013).
13. Pokud jde o konání ústního jednání dne 10. 10. 2022 bez účasti žalobce, tak postup správního orgánu prvního stupně byl zcela v souladu s § 80 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, protože žalobce s tímto postupem souhlasil (sám žádal o jednání v jeho nepřítomnosti - viz omluva doručená prvostupňovému

správnímu orgánu 10. 10. 2022) a navíc ani nedoložil důvody své neúčasti (tvrzená pracovní neschopnost).

14. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 6. března 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce